

Frida

CAPITOLUL 1

Când s-a născut Frida, toată lumea se gândea la altceva, și nu mă miră, pentru că era vară, iar în sezonul estival toți suntem mai aiuriți. A văzut lumina zilei în Coyoacán, un cartier foarte vesel și colorat din Ciudad de México, unde imediat ce pui piciorul nu poți să nu dansezi, să nu mănânci papaya și tamarin, niște fructe exotice foarte dulci care te amețesc de cap și te fac să râzi tot timpul.

Chestia e că nimeni nu știe exact când s-a născut. Ea se distra pe tema asta și, de fiecare dată, când cineva o întreba vârsta pe care o avea răspundea ceva diferit. Și eu fac uneori așa: odată am fost la grădina zoologică cu mătușa mea, Marta, iar ea mi-a propus să ne jucăm de-a cum e să ai șase ani în loc de opt, chiar dacă sunt încredințată că voia să facă o șmecherie pentru că așa îi ieșea mai ieftin. Asta fiindcă mătușa mea, nu chiar la orice chestie, dar când e vorba de a economisi bani, e deșteaptă foc.

Frida locuia cu părinții și cu surorile mai mari într-o casă vopsită toată în albastru. Dar nu un albastru oarecare, un albastru-albastru, ca și cum cerul ar fi înghițit oceanul. De aceea tot Coyoacánul o numea „casa albastră“. Adevărul e că nu și-au bătut capul cine știe ce cu numele ăsta, ca să zic așa.

A fost mezină familiei doar pentru o scurtă perioadă, pentru că mamei sale, care era o femeie mititică și cu ochii foarte mari, probabil i s-a părut că Frida era prea plăpândă și, astfel, s-a hotărât să rămână din nou însărcinată. Între Frida și sora ei Cristina avea să fie o diferență de doar unsprezece luni. Așa că în familia sa, ea n-a fost niciodată în centrul atenției, nici cea care primea cei mai mulți pupici și nici cea care mânca la petreceri ultima felie de tort.

Dar cum zice bunicul meu, Vicente: „Ce nu te omoară te face mai puternică“, iar Frida s-a obișnuit repede să fie independentă și să facă ce vrea. Îi plăcea să observe tot ce o înconjura; și cum nimeni n-o lua în seamă, era atentă la fiecare amănunt. O fascina să urmărească iepurii, să mănânce mulți *burrito* picanți și mai ales să se cațere în copaci.

Când se urca în vârful copacilor și vedea cum i se așterne tot cartierul la picioare, visa să zboare. De fapt, voia să fie pasăre. Ba uneori chiar credea că e o pasăre care din greșeală se transformase într-o fetiță. Și nu mă miră că se gândea la asta, pentru că în loc de două sprâncene, avea una singură, foarte, foarte lungă în formă de rândunică. Părea că în orice moment sprânceana o să se înalțe în zbor.

Tatăl ei părea să fie singurul care știa că Frida era o fată specială, mai deșteaptă decât restul surorilor sale. Nu că surorile ei ar fi fost proaste (în fine, Cristina era puțin, asta e adevărul), dar când Frida se uita la tine, era ca și cum privirea ei îți pătrundea prin piele, de parcă ți-ar fi făcut o radiografie. Împreună cu tatăl ei făcea plimbări lungi. Și pe el îl încânta să observe oamenii, așa că nu era nevoie să vorbească prea mult ca să se simtă bine unul alături de celălalt.

Într-o zi, pe când se plimba prin parc, s-a împiedicat de afurisitele de crengi ale unui afurisit de copac și s-a lovit rău. Pentru o clipă a crezut că nu o să mai meargă niciodată. Când a ajuns la doctor i s-a spus că are poliomielită. Cât e de greu să rostești numele acestei boli! Nici nu vreau să mă gândesc cât de îngrozitor doare! Eu mi-am rupt doar degetul mic de la picior și văd stele verzi...

Pentru ca piciorul să-i stea fix, Frida a fost nevoită să poarte ghete înalte, cu șireturi lungi, pe care până și le lega, trecea o groază de timp. Copiii de la școală râdeau de ea și o strigau Frida Picior-de-Lemn. Ea se supăra atât de rău, că aproape că-i ieșea fum pe urechi și nu putea să se oprească din plâns; i-ar fi plăcut să le pună tuturor un leucoplast pe gură ca să tacă și s-o lase în pace.

Ca sufletul să nu-i devină plumburiu de atâta plâns și-a făcut o prietenă imaginară. Cu ea își petrecea ore și ore la taclale și era singura căreia îi povestea toate secretele. Prietena ei locuia într-o lăptărie și era foarte veselă și foarte subțire pentru că mânca doar căpșuni, iar ca o bună mexicană ce era, dansa fără odihnă.

Și eu am avut o prietenă imaginară, dar nu pentru mult timp, pentru că a trebuit să se mute în Albacete, la unchi ei, și chiar m-am bucurat, pentru că nu prea vorbea cu mine.

MIRANDA

Mă numesc Miranda și am opt ani.
Îmi plac baloanele de săpun și păsările
care mi se pot cuibări în palmă.
Dar ce-mi place cel mai mult pe lume
e să mi se spună povești, cu atât mai mult
dacă sunt adevărate.

Aceasta este fascinantă poveste a Fridei Kahlo,
o pictoriță mexicană care nu lăsa indiferent pe nimeni.
Pe când era adolescentă, un accident
i-a afectat grav coloana vertebrală.
Cum nu avea nimic altceva de făcut,
a început să picteze cu o pasiune nebună,
ajungând curând una dintre cele mai
apreciate artiste ale timpului său.

COLECȚIA MIRANDA

1 Frida 2 Marie 3 Coco

www.curteaveche.ro

ISBN 978-606-588-985-9

9 786065 889859